

אור הנר

עורך: נדריה אשון

דבר העורך

"ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי"

ולחמתי בו בכל כוחי ממש כדי להצליח להתפלל בכוונה שלימה.

בשיאה של מלחמת העולם השנייה, בו בזמן שאירופה בוערת. אברהם, בחור ישיבה צעיר שנעקר מעולמו הרוחני, מצא את עצמו בלב התופת - חייל בשירות הצבא האדום (צבא ברית המועצות שנלחם בצבא הגרמני). המשמעת הייתה רצחנית; המפקדים הסובייטים לא הכירו במושג "דת", וכל חייל שנחשד בהתנהגות חריגה או בעיכוב פקודה נורה במקום באשמת בגידה.

למרות האוימה, אברהם נדר נדר בליבו: "ריבוננו של עולם, את הקשר איתך לא אנתק". הוא שמר על ציצית בלויה מתחת המדים הכבדים, ובכל בוקר, בתוך הקור המקפיא של רוסיה, היה נלחם כדי למצוא דקות ספורות של התייחדות עם קונו. היה זה בוקר ערפילי במיוחד. היחידה של אברהם חנתה בכפר חרב סמוך לקו החזית.

השמועות על התקדמות הגרמנים יצרו מתח בלתי נסבל. אברהם התעורר מוקדם כדרכו, אך המשימות שהוטלו עליו - סחיבת ארגזי תחמושת כבדים - לא הותירו לו רגע דל. השמש החלה לעלות, וזמן תפילת שחרית הלך והצטמצם.

לפתע, נשמעה פקודה בצרחות: "למשאיות! יוצאים לקרב עכשיו!"

החיילים החלו לרוץ לעבר המשאיות המונעות. אברהם הרגיש צביטה בלב. הוא עוד לא הניח תפילין, הוא עוד לא עמד לפני מלכו. הקול הפנימי אמר לו: "אברהם, זה פיקוח נפש, עלה למשאית!". אך קול אחר, חזק יותר, לחש לו: "מי ששומר עליך הוא לא המפקד, אלא הקדוש ברוך הוא". ברגע של מסירות נפש עילאית, במקום לרוץ למשאית, אברהם השתחל בין הצללים. הוא חמק לתוך חורבה של כנסייה נטושה בצד הדרך. הלב שלו דפק בעוצמה כזו שחשב שהוא עומד להתפוצץ. הוא ידע שמספיק שחייל אחד יראה

בפרשתנו מסופר שלאחר שיעקב אבינו סיים לברך את בניו של יוסף, אמר ליוסף: "ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתי", ומפרש רש"י: "לפי שאתה טורח להתעסק בקבורתי, גם אני נתתי לך נחלה שתקבר בה, ושמה שכם, שנאמר: 'ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם'".

על מה שאמר יעקב ליוסף שלקח את שכם מיד האמורי "בחרבי ובקשתי" מפרש רש"י כפשוטו: "כשהרגו שמעון ולוי את אנשי שכם נתכנסו כל סביבותיהם להזדווג להם וחגר יעקב כלי מלחמה כנגדן".

אולם מדברי חז"ל בגמרא משמע שלא קיבלו את הדברים כפשוטם שיעקב אמר ליוסף שלקח את שכם מיד האמורי בחרבו ובקשתו כפשוטו, שהרי כבר נאמר: "כי לא בקשתי אבטח וחרבי לא תושיעני", לכן הוציאו חכמינו זכרונם לברכה את הדברים מפשוטם ופירשו: "חרבי - זו תפלה, קשתי - זו בקשה".

כלומר מה שאמר יעקב ליוסף שלקח את שכם מיד האמורי "בחרבי ובקשתי" כוונתו שלקחה על ידי ריבוי של תפילות ובקשות מאת ה' שיצילוה ממלכי האמורי, וה' יתברך שמע תפילתו והושיעו מהם על ידי שהפיל עליהם אימה ופחד מפני יעקב, כמו שנאמר: "ויסעו ויהי חיתת (מורא ופחד) אלוקים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב".

אלא שלפי זה צריך להבין: מדוע אם כן נקטה התורה הלשון "בחרבי ובקשתי", ולא כפי שפירשו חז"ל "בתפילתי ובבקשתי"?

על שאלה זו ענה הרב הגאון רבי ישראל אברג'ל שליט"א: התורה נקטה לשון זו כדי לרמוז לכל אדם שישנו יצר הרע גדול במיוחד העומד על האדם להפריע לו בעבודת התפילה, הן בכך שמפיל עליו חבלי שינה כבדים ביותר כדי למנוע ממנו לקום להתפלל בהשכמה, והן בכך שכבר כשהוא קם להתפלל הוא מטריד את מוחו בכל מיני טרדות ומחשבות זרות המבלבלות אותו ומפריעות לו להתפלל בכוונה שלימה. וכדי להצליח להתגבר עליו צריך האדם לערוך כנגדו מלחמה עצומה כדרך גיבור הנמצא בקשרי המלחמה ואוחז בידו חרב וקשת להלחם באויביו המבקשים את נפשו. זהו שאמר יעקב אבינו: "אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי", כלומר, הגם שהיצר הרע לחם בי בכל כוחו להפריעני מעבודת התפילה, חגרתי את מתני ואחזתי ביד כביכול חרב וקשת

יום ו' י"ג טבת תשפ"ו

כניסת שבת: 16:32

יציאת שבת: 17:23

רבינו תם: 17:56

הזמנים לפי אופק באר שבע

פרשת ויחי

אותו - והוא ייחשב לעריק שדינו מוות. בידיים רועדות הוא הוציא את התפילין שהיו חבויות בתוך בד ישי כבים מעילו. הוא כרך את הרצועות על ידו השמאלית, "וקשרתם לאות על ירך". בחוץ נשמעו צעקות המפקדים, קולות המנועים הרועמים ורקיעות המגפיים. הוא התעטף בטלית קטנה והחל בתפילת העמידה.

בעודו עומד ברגליים צמודות, הגיעה פקודת התזוזה. הוא שמע את המשאית שלו - זו שבה ישבו כל חבריו למחלקה - מתחילה בנסיעה. הוא שמע את המפקד צועק: "איפה גולדשטיין? טוב אין ברירה אנחנו לא מחכים!".

אברהם עמד בפניו החורבה, עיניו עצומות, ודמעות זולגות על פניו. הוא ידע שברגע זה הוא איבד את הכל: את היחידה שלו, את ההגנה הצבאית, ואולי גם את חייו. הוא המשיך בתפילה: "שים שלום, טובה וברכה..."

ברגע שסיים את פסיעות ה"עושה שלום", בדיוק כשחלץ את התפילין במהירות, נשמע פיצוץ אדיר שהחריד את כל האזור. הדף הפיצוץ ניפץ את שברי הזכוכיות שנותרו בחורבה והפיל את אברהם ארצה.

עשן שחור וסמך מילא את האוויר. אברהם יצא החוצה בזחילה, המום ומזועזע. במרחק של פחות ממאה מטרים ממנו, הוא ראה מחזה אימים: המשאית שבה היה אמור להיות, זו שיצאה לדרך רק דקה קודם לכן, עלתה על מוקש רב-עוצמה שהונח על ידי הגרמנים בלילה. המשאית הפכה לכדור אש. איש מהחיילים - חבריו הקרובים - לא נותר בחיים. אברהם עמד לבדו בשלל, דומם. הוא הביט בתפילין שבידו. הדקות שבהן התעכב כדי לדבר עם בורא עולם, הדקות שחשב שיעלו לו בחייו, היו אלו שהעניקו לו את חייו במתנה.

הוא נותר הניצול היחיד מהמחלקה. כשכוח סיוע הגיע למקום כעבור שעה, מצאו אותו יושב בצד. המפקד הבכיר של האזור שאל אותו: "איך ניצלת?". אברהם לא פחד יותר. הוא הצביע על השמיים ואמר: "הייתי בשיחה עם המפקד העליון".

למדים אנו עד כמה יש להתמסר לעבודת התפילה בכל הכח ממש. כי מעלת התפילה גדולה ועצומה עד מאוד, וכמו שאמרו חז"ל שהיא מן הדברים העומדים ברומו של עולם. ולכן צריך להכניס בתפילה את כל הלב והנשמה, כמו שנאמר: "ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם" ולימדונו חז"ל שעבודה זו הינה התפילה, בברכת שבת שלום ומבורך.

דבר תורה לסעודה ראשונה

"ויברך את יוסף ויאמר האלהים אשר התהלכו אבותי לפניו אברהם ויצחק האלהים הרעה אתי מעודי עד היום הזה: {טז} המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים ויקרא בהם שמי ושם אבתי אברהם ויצחק וידגו לרב בקרב הארץ" (מ"ח - ט"ו - ט"ז)

נשאלת השאלה: מדוע יעקב אבינו לא בירך את יוסף עצמו, ובחר לברך רק את שני בניו?

מסופר על הרב הקדוש רבי יוסף שלמה כהנמן מפוניבז' זיע"א, שהיה אומר, הילדים הם עיקר הדור הצעיר, הוא תקוות עתידנו. באחת מדרשותיו ביקש לשדל ולפייס במתק שפתיו את יהודי עירו, והצביע לפניו על פסוק בפרשתנו, כשיעקב אבינו הרעיק ברכתו על ראש בנו יוסף הצדיק, "ויברך את יוסף" ויאמר המלאך הגואל יברך את הנערים. והיכן הברכה ליוסף עצמו? אלא הסביר הרב בהתרגשות, הברכה הטובה ביותר בשביל אבא יהודי היא, כשבנו מבורכים.

דבר תורה לסעודה שניה

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה"

תמה אור החיים הקדוש: מדוע היה צריך לומר שיעקב חי שבע עשרה שנה, הלא החשבון הוא פשוט, שיעקב אבינו (בפרק מ"ז, ט') כשהגיע לפרעה, אמר לו: "ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה", כלומר הוא הגיע למצרים כשהיה בן מאה ושלשים, ומצד שני יעקב חי מאה ארבעים ושבע שנה, אם כן כל אחד יודע את החשבון שהוא חי שבע עשרה שנה, למה הפסוק צריך להדגיש זאת.

מתרץ אור החיים הקדוש כי כל ימי יעקב לא נח ולא שקט, חייו לא היו חיים, משנולד עשו ולאחר מכן עמד לבן ואחריו צערה של דינה ורוגז אבדית יוסף, ואם כן חיי יעקב היו רק י"ז שנה שבארץ מצרים שהם נחשבים חיים שהיה בהם חיות של שמחה ושלוה ומנוחת הנפש. וקשה: הרי י"ד שנה שהוא למד בבית מדרשם של שם ועבר וכל זמנו וכוחותיו הושקעו בתורה, האם הם לא חשבים חיים? ומה לך חיים מאשר שקועים בתורה, ויש לומר: כיון שהוא היה בפחד, וחשש מרדפת עשו, ומהעמיד הצפוי לו עם לבן, לא נחשבו שנים אלו כחיים.

דבר תורה לסעודה שלישית

"וישבע יוסף את בני ישראל... והעלתם את עצמתי מזה" "אמר רב יהודה אמר רב: מפני מה נקרא יוסף 'עצמות' בחייו? מפני שלא מיחה בכבוד אביו, דקאמרי ליה 'עבדך אבינו' - ולא אמר להם מידי" (סוטה יג.)

את השייכות בין 'עצמות' לכך שלא מיחה בכבוד אביו, הסביר המהרש"א על פי הגמרא (נדה לא.) האומרת, כי ה'עצמות' של הבן באים מכוחו של האב. ועדיין יש להבין מדוע אמנם קרא יוסף לעצמו עצמות?

ונראה לבאר, שכאן אנו רואים את שבחו של יוסף, ובדבריו רמז את הטעם והנימוק למה לא מיחה בכבודו של אביו, לא מפני שלא חס על כבודו חלילה, אלא למרות שהיה כבודו יקר מאוד בעיניו, היה עליו להישמר שלא תתגלה זהותו לאחיו, לא ירגישו השבטים שהוא "יוסף", מה גם שכבר היו להם ספיקות בעניין. אי לכך, עשה עצמו כמי שאין הדבר נוגע לו כלל, ועל כן לא מיחה בפניהם על שקראו את אביהם "עבדך". אכן, בכדי להתוודע ולהיגלות כי כבוד אביו אכן גדול אצלו עד מאוד, קרא לעצמו 'עצמות' על שם החלק שאביו נתן בו, בזה הראה את כבודו וייקרתו, אשר נקרא בחייו 'עצמות' המסמל את חלקו של יעקב אביו. (פניני הבן איש חי)

דבר תורה לסעודה רביעית

מהי תקופת טבת ומה הזהירות הנדרשת?

התקופה היא החודש שבה מתחילה העונה השנתית, וממילא יש לנו ארבע תקופות בשנה במקביל לארבע תקופות השנה, תקופת תשרי - סתיו, תקופת טבת - חורף, תקופת ניסן - אביב, תקופת תמוז - קיץ.

ולכל תקופה יש מלאך אחד ששומר על המים, וכשמתחלפות התקופות, מתחלף המלאך ששומר, שומר נכנס ושומר יוצא. ויש רגע אחד שאין השגחה על המים, ובזמן הזה יש סכנה שמלאך המוות ירעיל את המים או שהוא זזק שם טיפה של דם.

אורך כל תקופה הוא 91 יום 7.5 שעות וחישוב התקופה הוא לפי ימות החמה, ולא לפי חודשי הלבנה, ומשום כך אין לה תאריך עברי קבוע, והגמרא (עירובין נג.) הביאה את שיטת שמואל בחישוב התקופה, ולפי שיטתו תקופת תשרי יוצא 77 לאוקטובר, תקופת טבת 67 או 77 לינואר, תקופת ניסן 77 או 87 באפריל, ותקופת תמוז 77 או 87 ביולי. והשנה תקופת טבת יוצא ביום שלישי הקרוב י"ז

טבת 6 לינואר בשעה 16:09.

לכן נוהגים שלא לשתות מים חצי שעה לפני התקופה וחצי שעה לאחריה אלא לשתות רק משקאות אחרים (כגון חלב או שאר מיצים). ומים מכוסים אין בהם בעיה, וכן מים שנגעו בברזל (כגון מים מהברז) אפשר לשתות אותם. ואם בכל זאת רוצה לשתות מים שהיו מגולים בזמן התקופה יניח ברזל (כגון כפית) בתוך המים ואפשר לשתות. (באר יצחק להרה"ג יצחק לוי שליט"א)

לברכה והצלחה

אלמוג לוי
בן שולמית הי"ד
שרית בת
בת - שבע

לברכה שלום ברוך ה'

שלמה דוד
בן פורטונה
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה שלום ברוך ה'

שרה בת לאורה
ינית בת רחל
שמעון בן מרסל
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה שלום ברוך ה'

לאה בת
סוליקה רביבו
ז"ל (הי"ד)
ת.נ.צ.ב.ה

לברכה שלום ברוך ה'

חנה בת חפסה
יעקב (סאסי)
בד מזל
יוסף בר חנה
ת.נ.צ.ב.ה

דיון משפחתי עם הרב יצחק זילברשטיין

שו"ת עם הרה"ג הרב אורן נזרית

הכנסת ספר תורה

שאלה: בית כנסת שהכניסו שני ספרי תורה באותו שבוע, ובשבת הראשונה לקריאה בספרי התורה שתי המשפחות שתורמו את ספרי התורה נמצאות בבית הכנסת, וכל משפחה רוצה שיקראו בספר תורה שלה, ושואלים כמה שאלות:

א. האם מותר להוציא את שני הספרי תורה ולחלק את קריאת התורה בין שני הספרים, כדי למנוע ריב ומדון.

ב. על הצד שמותר להוציא שני ספרים בשבת אחת, איך מחלקים את הקריאה בין שני הספרים.

ג. האם רשאים לעשות הגבהה לשני הספרים.

תשובה: בית כנסת שהכניסו שני ספרי תורה בשבוע אחד, רשאים להוציא באותה שבת את שני הספרי תורה, ולחלק את הקריאה בין הספרי תורה או שיקראו ו' עולים בספר תורה הראשון, והשביעי יעלה בשני או שיחלקו הקריאה שווה בשווה, והוא מפני דרכי שלום, ועל דברי תורה נאמר "דרכי דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום", אם כן ודאי כשמדובר בתורה עצמה, יש להימנע ככל האפשר מריב וכיוצא בזה, ואין מניעה להגביה את שני הספרי תורה, שהרי בכמה קהילות נהגו להגביה את כל הספרי תורה כשמוצאים כמה ספרים.

ואם דעתם תנוח וגם יש אפשרות שיעשו שני מנינים, כך יעשו, וחלק מהציבור יקראו בספר תורה אחד, והשאר יקראו בספר תורה השני.

שו"ת עם הרה"ג הרב בנימין חותה

הלכות עבודה זרה

שאלה: האם מותר לתת לשכן או חבר גוי מתנה בחג הנצרות שלו. והאם מותר לבקר בביתו ביום חגו.

תשובה: אין לתת לגוי מתנה ביום חגו אלא יתן לו לפני החג או לאחר החג. ולגבי מתנה בשאר ימות השנה כל שיש טובת הנאה מהגוי מותר ליתן לו מתנה ואין בזה איסור של לא תחנם. ולגבי ביקור בביתו ביום חגו בשמחתו יש להימנע ורק אם יש חשש לאיבה אפשר להקל.

שאלה: נהג משאית העובד בעיריית ירושלים ודורשים ממנו להוביל עצים לנוצרים למנזרים לחג המולד שלהם מה עליו לעשות.

תשובה: מותר הדבר ובתנאי שלא יכנס בשום מצב לתוך המנזרים והכנסיות שלהם.

שאלה: אשה קנתה בגד עם צלב האם מותרת ללבושו.

תשובה: מעיקר הדין מותרת ללבושו ללא חשש. אבל ראוי כשקונים דברים לבית להתרחק מכך, ושמענו על גדולי עולם שדבר זה היה מפריע להם בעבודת השם אם היה בקרבם.

שאלה: האם מותר להחזיק או לעשות בובה שלימה לילדים למשחק, או שאסור משום שזה דומה לפסל.

תשובה: מותר לעשות ולהחזיק או לקנות בובה לילדים אף שהיא שלימה, וכן מותר להחזיק קופה לכסף בצורת בובה שלימה.

מעשה שהיה בגביר נכבד מחוץ לארץ שהגיע לבקור בארץ ישראל, ובאחד הימים הזדמן לכולל בו לומדים אברכים מצאנים. כשנכנס הגביר לבית המדרש, הבחין שהצבור מתכונן לתפלת מנחה, והחליט שגם הוא יעמוד להתפלל עמם. אך בעיה אחת הטרידה אותו - הוא שכח להביא את חליפתו, וכיהודי המדקדק במצוות, הוא מקפיד תמיד ללבש חליפה בעת התפלה. פנה אפוא אל אחד האברכים ושאלו: "האם יש כאן חליפה מיתרת שאוכל ללבשה בתפלה?". השיב לו האברך במאור פנים: "אני מתפלל מאחר יותר, ויכול ללבש את חליפתך".

האברך מהר למסור את החליפה לידי הגביר, והלה הבחין מיד שהיא לא הייתה כלל מסוג החליפות היקרותות שהוא נוהג ללבש, אלא חליפה פשוטה מאד. אך המענין הוא, שגם החליפה הזאת חש העשיר הנכבד התעלות והתרוממות הרוח בתפלתו; הוא חשב בלבו, "ככל הנראה אני עטוף בקסות של תלמיד חכם שאין לו בעולמו אלא תורה..."

הגביר סים את תפילת העמידה, ובעודו ממתיין לחזרת הש"ץ, הבחין שבכיס החליפה ישנם דפים המלאים בדברי תורה שנכתבו בכתב יד ברור ומסודר להפליא. הוא שלף מהכיס דף אחד, עין בו, ואורו עיניו... הדף היה מלא בדברי תורה מתוקים מדבש, והגביר קרא אותם מתוך ענג רב. לאחר התפלה תלה הגביר את חליפת האברך על מתלה החליפות, והלך לדרכו. מאחר יותר, כשלבש האברך את החליפה, מצא בתוך הכיס שבה מעטפה, אותה הניח עבורו הגביר.

האברך פותח את המעטפה ומוצא בה - אלה דולר!... לצד השטרות הונח נר עליו כתב הגביר: "היתה לי הרגשה מיחדת כשהתפללתי בחליפתך, שקפי הנראה ממנה, הנך תלמיד חכם הזקוק לתמיכה כספית". הגביר הוסיף וכתב: "התפעלתי גם מחדושי התורה הנפלאים שלך, שמצאתי בכיס החליפה..."

האברך מהר לגשת אל הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א וספר: "חדושי התורה שהיו בכיס, מהם העשיר כל כך התפעל, למעשה לא היו שלי... לא אני כתבתי אותם, אלא אחד מחברי... מה עלי לעשות עם הכסף שקבלתי, האם הוא שייך לי או שמא עלי למסרו לכותב חדושי התורה?".

תשובה:

נראה שבעל החליפה יכול להשאיר אצלו את מלוא הסכום, משום שמסתבר שהתרומה הייתה נתנת לו אף ללא מציאת חדושי התורה, לאחר שהגביר התרשם שמדבר בתלמיד חכם עני, וזכה להרגשה מיחדת בתפלה עם חליפתו, וקריאת חדושי התורה רק הוסיפה לתחושת הערכתו לאברך. וכפי שראינו, הגביר פתח תחלה בהתרשמותו מהחליפה, ואת התרשמותו מדברי התורה צין לבסוף, ולכן יש לנקט שהמתנה שיקבל בעל החליפה.

כמו כן, הגביר אמר שרוצה ליתן את הכסף לבעל החליפה, ולא הציב תנאי שהמתנה נתנת לו רק אם דברי התורה נכתבו על ידו, אלא נתן בסתם, ללא הגבלות, וממילא המתנה שיקבל לבעל החליפה בלבד!

לסכום: האלה דולר שניים לבעל החליפה.

לדפואה שלימה

סולטנה
בת פרחא
שמעון יעקב
בן סולטנה

לברכה והצלחה

חיים לוי וב"ב
דון דבקה
חודיה לוי

לדפואה שלימה

יוליה בת לדיסה
דוד בן טטיאנה
טליה אפרת
בת ענבל שרה

לדפואה שלימה

ברוך חי בן לאה
רחל בת שרה
מירה מרים
בת רחל

לזיווג הגון

שידה
בת ציפורה

תיקון שובבים

יגדל ויחנך את בן ביתו
יחנך ויגדל את בן ביתו

ימי השובבי"ם

ימי השובבי"ם

ימי השובבי"ם ועוז הדרם נאמנו מאוד ומרבית העם ניגשים לשוב אל ה' מחטאת נעורים (דברים שבקדושה סימן ד).

מתי חלים ימי השובבי"ם?

בשנה רגילה שישה שבועות שקוראים בהם בתורה, מיום ראשון של פרשת שמות ועד יום אחרון של פרשת משפטים (ראשי תיבות שובבי"ם). ובשנה מעוברת שמונה שבועות שקוראים בהם בתורה מפרשת שמות עד פרשת תצוה.

מעלת ימי השובבי"ם?

ימי השובבי"ם מסגולים לתקן כל עניני קדושה באדם.

העבודה בימי השובבי"ם

בדורות הראשונים היו מתקנים יותר בשבירת הגוף ע"י תעניות, אולם גדולי הדורות בדורות האחרונים גילו שעיקר התיקון הוא ע"י תפילה ולימוד תורה בהתמדה, וכמו כן בגדי וסייגים בעניני קדושה, להרחיק ממנו כל דבר שיכול להביאו לידי ניסיון.

ואופן נפלא להלהיב האדם להתעצם בכל עניני יראה ולדעת מה יעשה ישראל הוא ע"י לימוד מוסר באופן קבוע שפריו רב.

תענית בימי השובבי"ם

לדעת רבנו האריז"ל יש להתענות פ"ד תעניות לתקן

הברית, ותעניות אלו צריכים להיות רצופים. ויש שנהגו להתענות בימי השובבי"ם בימי שני וחמישי או בימי חמישי.

פדיון לתענית

נחלקו המקובלים אם מועיל להם פדיון, ולמעשה למי שאינו יכול להתענות ראוי שיפדה התעניות בממון, וטוב שיפדה חמש פעמים דמי סעודה של פ"ד ימים, כנגד חמשת האופנים של הפגם בזה שגילה רבינו האריז"ל, ודמי סעודה לעני הוא 216 גרם פת ו-216 גרם ליפתן, וראוי שביים שפודה התעניות יהיה בתענית ויקבל התענית במנחה ביים שלפניו, ודי בתענית מעלות השחר עד צאת הכוכבים.

ביטול תורה

תלמיד חכם שעוסק בתורה תדיר, ויודע שיבטל התורה ע"י תענית גם אם חטא בעבירות אלו אין ראוי שישב בתעניות אלו, רק ראוי שייחד יום אחד לתענית בימי השובבי"ם, וביים התענית יפדה התעניות בממון.

טוב להרבות בלימוד תורה במשך כל השנה, ובימי השובבי"ם מעלה גדולה אף יותר, ולמי שיכול ללמוד בתענית דיבור אשריו ואשרי חלקו.

אי"ה יום ראשון הקרוב (יום ראשון של פרשת שמות) מתחילים ימי השובבי"ם

צדיקים במיתתם קרדיים חיים

וניהל את עסקיו מעבר לים. חלק מהכסף שהרוויח העביר לתלמידי חכמים.

ביקר בארץ ישראל חמש פעמים, לרוב בתחילת חודש ניסן על מנת לחגוג את חג הפסח וללמוד תורה במשך כל ימי ספירת העומר בירושלים וביום שישי ט"ו אלול ה'תרצ"ה הצטרף אל רבו (ר' יהודה פתיה) שעלה שנה קודם לארץ ישראל ואת השבת הראשונה עשה בטבריה בקרבת ציון ר' מאיר בעל הנס. ביום ראשון עלה לירושלים ולאחר חגי תשרי שב לעירק על מנת לסיים את עסקיו ב"בית מנחם" ולהיפרד מהגביר מנחם דניאל עמו עבד כ-18 שנה. סירב לקחת את המתנות היקרות שהעניק לו הגביר היות ולא רצה ליהנות מדבר שלא נתייגע עליו בזיעת אפו, נטל את חפציו האישיים וספריו, שכר מכונית

לרבת עמון (ידן) וברכב של רשות הדואר הירדני הגיע לירושלים. בכניסה לירושלים הרכב התדרדר לתהום ובעת שקפץ מהרכב נשברה רגלו וידו נחבלה קשות. משך חודשים סבל ייסורים גדולים והרופאים רצו לקטוע את רגלו אך לבקשתו העבירו אותו לביתו ולאחר שטיפל בעצמו בפצע המזוהם והזמין מומחים לטיפול בשברים הבריא.

בחודש אלול תש"ב יסד את ישיבת "בני ציון" סמוך לקבר רחל שבה עסקו בעיקר בלימוד הזוהר והקבלה. בעקבות פרוץ מלחמת העצמאות עברה הישיבה לשכונת מקור ברנך.

בט"ו תמוז ה'תשי"ד איבד את הכרתו כתוצאה מהתקפת כליות ורק למחרת כאשר שבה הכרתו, סיפר לרבנית כי נשמתו יצאה ובבית דין של מעלה פסקו לאחר תחנוניו ובהשתדלות נשמת אביו שעמדה לצדו כי ייחיה עוד 15 שנה!

סמוך לחצות ליל שלישי שנת ה'תשל"ה מצבו החמיר, ביקש כוס תה ברך 'שהכל נהיה בדברו' שכב על ימינו, קרא קריאת שמע והשיב את נשמתו ליוצרה.

אי"ה יום שלישי י"ז טבת יום הילולתו זיע"א

הרב רבי שלמאן מוצפי זיע"א

הרב שלמאן נולד בבגדד לרב ציון מאיר, בן למשפחת תלמידי חכמים שקודם לכן היה שמה מוספיא. למד בישיבת "מדרש בית זלכה" אצל רבו המובהק, רבי יהודה פתיה. עמד בקשר עם הרב יעקב חיים, בנו של הברון איש חי. בגיל שנתיים החל אביו להוליכו לבית הכנסת על מנת שרגליו יתרגלו להיכנס לבית המדרש כדי שיספוג קדושה וטהרה בהיטו בדיוקנם של צדיקי הדור. בגיל חמש החל ללמוד ב"מדרש תלמוד תורה" ובגיל כבד ידע בעל-פה את פרשיות התורה על טעמיהן ודקדוקיהן. מידי שבת פילס דרך בין ההמונים לאחר שר' יוסף חיים (בעל "הבן איש חי") סיים את דרשתו כדי להביט בפניו הקדושות, לנשק את ידיו ורבי יוסף חיים ברך אותו שיוזכה להיות גדול בתורה. בגיל תשע יצא מבית הוריו בהיחבא על מנת להשתתף בהלווית ר' יוסף חיים ובעת הורדת הארון לקבר קיבל על עצמו ללמוד תורה בהתמדה יותר גדולה ולנהוג בחסידות ובפרישות.

בלילות קשר חבל לידו ואת קצהו השני לדלת על מנת שיתעורר בחצות הלילה ללמוד תורה וכאשר אביו קם בחצות ללימודו ומשך את הדלת נמשכה ידו וכך התעורר. כעבור שבועיים אביו הבחין בדבר ומנעו מכך. מאז שלשל את קצה החבל דרך החלון מחוץ לבית, ביקש מחברו שימשוך בחבל על מנת להעירו, יחד הלכו לבית המדרש ולמדו בסתר עד עלות השחר עד שידעו בעל פה את הספרים: "חובת הלבבות", "פלא יועץ", ראשית חכמה" ו"שבט מוסר". בגיל עשר נהג לעמוד כל ליל שבת בחצר הבית על מנת לא להפריע את שנתם של אחיו הקטנים וקרא את כל ספר תהילים לאור הלבנה.

בחודש אלול תרע"ח קיבל תעודת סמיכה להיות שוחט ומוהל. הרב מוצפי התפרסם כאיש ישר אף בקרב המוסלמים. שימש כעוזרו ושליחו האישי של ציר הסנטא היהודי - עיראקי מנחם דניאל

סרקו את הברקוד המצורף

והצטרפו אלינו לאתר "אור הנר",

באתר זה תוכלו לקבל את העדויות מכל

השנים סרטונים ושיעורים בהלכה ובאגדה

באהבה רבה

לדפואה שלומה

דודית

בת עמליה

יצחק בן חנה

לברכה והצלחה

מרדכי ויפה

מודנו וב"ב

ליאור ושיר

מודנו

לברכה והצלחה

אלג'ריה

בת מרים

מרים (מיד)

בת דות